

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

שמירת מצוות אינה קשה

ד"ר נפתלי (תלי) לוונטל

אף שבילדותי זכיתי לקבל חינוך דתי, בהמשך הדרך למדתי נושאים כלליים באוניברסיטה, ורק אחרי חתונתי התחלתי בריצנות לגלות עניין ביהדות. כעבור זמן מה, עברנו אשתי ואני להתגורר בשכונת סטמפורד היל, שהיא שכונה חרדית-חסידית בלונדון, על אף שאז לא היינו חסידים. למעשה, שנינו היינו מעורבים בעולם האקדמי - אשתי בתור מרצה לפסיכולוגיה, ואני כדוקטורנט בהיסטוריה יהודית ובספרות עברית.

בשנת תשכ"ח (1968), בתקופת לימודי בקולג' האוניברסיטאי של לונדון, הכרתי את הרב שמואל לו, משלוחיו של הרבי מליובאוויטש, שבדיוק אז התמנה לתפקיד יועץ לסטודנטים. הוא סייע לי למצוא חברותא ללימודי הגמרא שלי, והוא גם ערך לי היכרות עם הרעיונות של תורת החסידות.

הפעם הראשונה שבה פגשתי את הרבי הייתה בשנת תשל"ג (1973), כאשר באתי לבלות חודש ימים בניו יורק. כתבתי לרבי מכתב ארוך שבו ביקשתי את עצתו בנוגע להמשך דרכי בעתיד: האם עלי להמשיך בלימודי האקדמיים בקולג' האוניברסיטאי ולסיים את הדוקטורט? או, האם עדיף שאעבור לג'וז קולג' (הנקרא כיום 'בית הספר של לונדון ללימודי יהדות') ולקבל הסמכה לרבנות? או, האם נכון שאכנס כעת לתחום העסקי?

אחרי שקרא את מכתבי, ענה הרבי: "עליך לסיים את הדוקטורט". "אבל יש שם כל כך הרבה עניינים של 'אפיקורסות' שאני נאלץ לקרוא ולכתוב עליהם", ניסיתי למחות.

בתגובה לכך אמר הרבי: "אתה צריך לרשום את כל הערות השוליים הנדרשות, ואז", הוסיף הרבי בחיוך גדול, "עליך לעשות תשובה".

הרבי גם הזהיר אותי שלא להתעסק בתחום המכונה 'דת השוואתית'. הוא הדגיש שאת מחשבת ישראל ותורת החסידות אין להשוות לשום פילוסופיה אחרת. בהמשך הדרך הבנתי את התבונה שבהוראה זו.

היחידות כולה נמשכה רק תשע דקות, אבל היא הייתה מיוחדת במינה. אכן, הייתה זו אחת מנקודת השיא בחיי. חשתי שהרבי חשף בפניי חלקים ממני, שאני עצמי לא הייתי מודע לקיומם. הפגישה הזו עוררה פיצוץ עוצמתי בתוך נפשי פנימה.

שמעתי בעצת הרבי. המשכתי בהיקף חלקי את לימודי הדוקטורט שלי, משום שבשאר הזמן לימדתי בבית הספר התיכון

לבנות של חב"ד, ובמקביל התחלתי להיות יותר ויותר מעורב בפעילות הפצת היהדות של חב"ד - שני תחומים שבהם אני ממשיך לעסוק גם כיום.

במרוצת הזמן, החלטתי לשנות את נושא עבודת הדוקטורט שלי. מלכתחילה התכוונתי לכתוב על הרבי מוקצק, אבל לא הצלחתי למצוא מספיק מקורות. מאחר שבתקופה ההיא הלכתי והתקררתי לחב"ד, עלה בדעתי לכתוב על חסידות חב"ד. כאשר שאלתי על כך את הרבי, תגובתו הייתה, "טוב מאוד שאתה רוצה לכתוב על חב"ד... למשל, על האדמו"ר האמצעי", כאשר כוונתו לאדמו"ר השני בשושלת חב"ד.

קלטתי את הרמז, אבל חששתי שהמנחה שלי לתזה באוניברסיטה, הפרופסור שמעון אברמסקי, לא ייתן את אישורו לשינוי.

אכן, כאשר שבתי ללונדון התקשרתי אליו, ואמרתי לו שאני מעוניין לשנות את נושא התזה שלי. כצפוי הוא השיב, "לא לוונטל, אינני מסכים עם המהלך הזה. לא, לא הייתי תומך בכך כלל וכלל". אך אז העליתי את הצעתו של הרבי, "ומה בנוגע לאדמו"ר האמצעי?"

תגובתו הייתה מיידית ונלהבת: "רעיון מצויין! תוכל לכתוב על 'שער הייחוד' או על 'שערי אורה' - וזה בדיוק מה שעשיתי,

«

אף שהדבר ארך זמן רב משום שהצלחתי להתקדם רק מעט בכל שנה במקביל להוראה בבית ספר חב"ד ולעבודת הקירוב בקרב הסטודנטים בקמפוס.

בפעם הבאה שנסעתי לפגוש את הרבי - היה זה בשנת תשל"ט (1979) - הגשתי לו את הפרק שבדיוק סיימתי אז את כתיבתו. הרבי שאל אותי, "כמה פרקים צפויים להיות בתזה הזו?"

"שמונה", עניתי.

"ואיזה פרק זה?"

"זהו הפרק השני".

הרבי הביט בי ואמר משהו בסגנון של, "נו, קדימה. תגמור עם זה!"

היה זה כאילו שהרבי הצית איזו אש בקרבי. פתאום חשתי דחף בוער לסיים את העבודה. התחלתי בשנת תשל"ב (1972), ועד שנת תשל"ט (1979) הספקתי רק שני פרקים, אבל מאז לקח לי רק שלוש שנים לסיים את ששת הפרקים הנותרים.

אחרי שסיימתי את עבודת התזה - שכותרתה הייתה, "רעיון מסירות הנפש בכתביו ובתורתו של רבי דובער, האדמו"ר האמצעי" - עלה בדעתי להוציא אותה לאור במתכונת של ספר. שאלתי את הרבי האם לנסות לפנות לאחת מהוצאות הספרים הדתיות, כמו הוצאת פלדהיים, או הוצאת הספרים קה"ת המתמחה בתחום הספרות החב"דית, או שאנסה לפנות לאחת מהוצאות הספרים האקדמיות.

"זה צריך לצאת לאור על ידי הוצאת הספרים האקדמית המפורסמת ביותר", ענה הרבי.

בדקתי והתעניינתי, והתברר שהוצאת הספרים של אוניברסיטת שיקאגו נחשבה אז להוצאת הספרים האקדמית המובילה. אך, עוד לפני שהספקתי לפנות אליהם, הם יצרו קשר אתי. הם אמרו שנודע להם שאני כותב ספר המבוסס על עבודת התזה שלי, וכי הם מעוניינים בו. פשוט כך, לפתע פתאום. אני משער שהם היו מעוניינים להוציא ספרים בנושאי יהדות, ופנו לבדוק מול גורמים בקולג' האוניברסיטאי, שהזכירו אותי כמי שסיים לאחרונה דוקטורט בתחום זה. אבל צירוף המקרים היה פשוט מדהים. וכך יצא הספר לאור.

הייתי רוצה רק להוסיף ולציין שלרבי הייתה השפעה עמוקה גם על חייה של אשתי, לא פחות מאשר על חיי. בתחילת הדרך היא באה לבקש את עצת הרבי. בגלל הסביבה שבה התגוררנו, אשתי חשה סוג של לחץ חברתי לוותר על המשורה שלה כמרצה לפסיכולוגיה באוניברסיטה, ובמקום זאת להישאר בבית ולהתמסר לגידול ילדינו, כמו שעשו שאר חברותיה מהקהילה החסידי. היא גם חששה שאולי תחום הפסיכולוגיה הוא לא עיסוק מתאים לאישה חרדית.

אבל הרבי אמר לה, "אין שום סתירה בין פסיכולוגיה לתורה... עלייך להשתמש בפסיכולוגיה כאמצעי להשפעה חיובית על תלמידייך".

"אבל כרגע אין לי שום תלמידים יהודיים", השיבה אשתי.

אך הרבי פשוט הגיב, "אף על פי כן".

לכן, היא הבינה שעליה להמשיך במה שהיא עושה, ושזה הדבר הנכון עבורה. אכן, בהמשך הדרך יצא לה לפגוש לא מעט סטודנטים ואנשי אקדמיה יהודיים, שעליהם היא הצליחה להשפיע באופן משמעותי.

כעבור שנים, כאשר ביקרתי פעם אצל הרבי ועברתי בחלוקת הדולרים המפורסמת, החל הרבי לדבר אתי על אודות אשתי, שהייתה אז כבר אם לאחד עשר ילדים ופרופסור במשרה מלאה (מה שמכונה באנגליה יו"ר המחלקה לפסיכולוגיה). הרבי אמר, "אשתך היא אדם שומר מצוות, המקפידה לכסות את שיער ראשה, ומלמדת בעולם האקדמי. היא מוכיחה לכולם ששמירת תורה ומצוות אינה קשה. אינה קשה! אינה קשה!" כך בדיוק הוא אמר, תוך שהוא חוזר על המילים "אינה קשה" שלוש פעמים, בהדגשה. אותו ביקור אצל הרבי העניק לי השראה רבה. את המילים הללו של הרבי חלקתי עם אנשים רבים, ואמרתי להם: "ייתכן שנדמה לכם שקשה להיות יהודי שומר מצוות, אבל דעו לכם שזה לא קשה - זהו דבר חיובי, ועד כמה שזה אולי נראה מאתגר, האמת היא שזו הזדמנות גדולה. זוהי השקפת החיים היפה של חב"ד".

ד"ר נפתלי (תלי) לוונטל מנהל כיום את 'חטיבת המחקר החב"דית', ובמקביל מרצה בקולג' האוניברסיטאי בנושא רוחניות יהודית. הוא מתגורר בלונדון, ורואיין בחודש כסלו תשע"א (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"א (1950) — הרבי שולח מכתב לאדמו"רים מכמה חסידויות, בו הוא מעודד ומדרבן אותם לערוך התוועדויות בחג הגאולה י"ט בכסלו, מכיוון שהוספה בהפצת המעיינות תהווה הכנה לקראת ביאת המשיח.¹ ' בכסלו

< תשכ"ה (1964) — באחת משיחותיו שיתף הרבי את הקהל בסיפור התלמודי על אודות אחד האמוראים שגם בשעה ששהה בגינתו, הייתה דעתו על תלמידיו. הלקח שהפיק הרבי מסיפור זה הוא שעל המוחנכים להיות מסורים לתלמידיהם בכל עת, ולא רק בזמנים שמשלמים להם על ההוראה.² ט' בכסלו

1 אגרות קודש, כרך ה, עמ' סו
2 לקוטי שיחות, כרך ה, עמ' 376

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015